

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Cor Deo Devotum Jesu Pacifici Salomonis Thronus Regius,
Seu Meditatiunculae Exquisitissimæ**

Luzvic, Étienne

Coloniæ, 1729

V. Jesus è Corde peccatorum fordes evertit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60085)

JESUS è Corde peccatorum sordes evertit.

Expositio.

1. **A** Gite pura Cœlitum mentes, junctis precibus benignissimum Jesum fatigate, ut cor istud sordibus expurgare velit; nam nos ficti è luto homuli aut in Cœlum oculos levare, aut aperire ora ad preces minimè possumus.

2. Credatne quispiam? O Divini vim, ô excessum amoris! DEus sanctarum affectionum vi injectâ, vivoque verè pœnitentis animi dolore, velut scopas quasdam, divina gratia auxilia admoveat, quibus peccatorum sordes è cordis sinu evertat.

3. Perge mi Jesule, & ô! expelle, tere, contere sub sanctis tuis pedibus venenatam istam serpentum vim, qui suo veneno animam meam inficiunt & interficiunt, perime, atque ita effinge mihi cor planè secundum cor tuum.

Praambulum ad Meditationem.

NOva tum lux affulgere cœlo visa, nova pax ridere, novi ardere amores, novæ fundi deliciae, cum Michaëlis Ducis invictissimo robore debellatus Lucifer, ejusque factiosæ, & perduelles copiae ad inferos præcipitarunt. (a)

De Amorrhæis quoque, Moabitis, Jebusæis, aliisque barbaris gentibus, vel expulsis, vel certè populo Israëlitico tributa pendere coactis reportatæ victoriæ toti Palestinæ pacem, lætitiâque peperere.

At heu! Tartaræ istius Legionis Ductor cœlo deturbatus, quantum terrâ, marique terrorem attulit? Hinc enim istud beatorum Angelorum inter lætum suum Pæana, miseris mortalibus occlamatum carmen.

[a] Apoc. 12.

men. *Va Terra & Mari, quia descendit Diabolus ad vos habens iram magnam*: (a) Hinc scilicet malorum nostrorum aperti fontes, hinc nostræ fluunt lachrymæ, hinc prognati tot illi Angues, qui animos nostros occupant, direque torquent: sed quid istud? fallor! videre enim mihi videor ingentem serpentem vim è cordis latibulo fugari. Verum quàm, heu! Vereor, ne in fuga hostes illi impressionem labemve aliquam reliquerint. Certè tu quidem, optime David, quotidie exercitabaris, ac scopebas spiritum tuum, quod tutè de te ipso scripsisti; [b] neque tamen eâ accuratione, ac studio efficere potuisti unquam, quin aliquid semper superarent pulvisculi, relictumque vel ex ipsa saltem serpentum proreptatione turpe vestigium.

At factum bene: Iesus in cordis larario scopis resentibus, nequid everrentis oculos, studiumve suffugiat; studiosè sordes colligit; ô rem miram; attoniti obstupescunt ad hanc sive animi demissionem, sive officiosam navitatem beati Spiritus, simulque pro impenso illo erga hominem beneficio ipsi gratias habent, aguntque. Agedum Victor, & Triumphator, mi Iesu, Hydram istam, malorum tot serpentiorum caput belluam calca, obtere, flammis tuis neca; nullus ut ei posthac in Sanctuarium tuum ingressus, locusve pateat: & tu, ô mi ter beatum Corculum, præmuni, & interclude hostibus vias omnes, fortesque ad januam excubias colloca, ne quâ illi aut irrepant aliquando, aut irrumpant: neque enim eorum omnium simplex est, atque unum genus. Sunt, qui Draconum instar fœdo volatu aerem vitiant, sunt, qui Aspidum, aut Viperarum, proreptant humi; quidam Lacertorum more repente emicant, atque insiliunt: alii ad ipsas cordis valvas in insidiis Bufonibus similes occu-

(a) *Apo. 12.* (b) *Ps, 76.*

occulunt sese, & desident. Hi (Vespertilioes dicas) noctu sese commovent ; illi è contra (ex Harpyarum, Accipitrumque genere natos putes) interdum parent, & prædæ inhiant : tanta tibi Animule mi, uecessitas incumbit, ne ullo aut tempore, aut loco indormiscas, neque verò statim, ac exturpatore JESU excuserint, peracta tibi omnis res est, tum enim ejectæ istæ pestes aërem intolerabili fœtore complent, tonant, fulminant, insanas tempestates evomunt, tumultuantur, bachantur, furunt, conturbant omnia, & extrema insuper minitantur, atque intentant, nisi, quod suum jus esse, sibi que victoriæ Titulo competere clamant, in antiquam Domum regredi jus, fasque fit, ac tu, dulcissime rerum, mi JESU, horrendo hiatu terram aperiri, parique ruina involve, qua olim illis gemina portenta, refractarios, tibi que rebelles spiritus ad inferos detruisti : ac ne unquam postea videantur, audiantur, aut quid iterum conturbent, in subterraneos istos specus mandatas, vincetasque æternis tenebris damna ; ut redeundi, sæviendique spes omnis imposteram præciatur,

MEDITATIO.

Oratio preparatoria.

Actiones nostras, &c.

1. **P**unctum. Quàm atrox & crudele prælium DEUS in Cælo contra peccatum olim commiserit, hinc disce, quòd Sathanam peccantem cum ipsius asseclis ex fœlici illo beatitatum omnium loco præcipitem actum, extremis ignium cruciatibus addixerit : quàm idem in terris immane bellum eidem hosti inferre voluerit, ex eo facilè constat, quod in vitæ hujus mortalis arenam descendere ipse non sit veritus : ut
pede

pede pedi collato, manuque manui conferra cominus depugnans Diaboli opera, (a) peccatum inquam, dissolveret: Denique quàm capitale odium, apud inferos in tetrum illum hostem exerceat, hinc colligi potest: quòd peccatores in hoc certaminis campo diutius non sustinens, loco cedere jussos, in longè miserima aeternorum suppliciorum ergastula ablegeret.

2. *Punctum.* Attende præterea, quanto studio, & diligentia vitiorum monstra è corde nostro procul facessere jubeat, quo modo Dux belli generosus quispiam statim, ac urbem arcemve vel ex inopinato adortus, aut facto impetu ceperit, veterem Magistratum præsidariumque militem gradu, ac loco moveret, neque reliquum aliquem esse sinit, qui prodicionis vel scintillam excitare possit.

3. *Punctum.* Qua verò gestientis animi significatione exultant, & quodammodo triumphant Angeli, dum ex animis nostris infamem illam portentorum turbam pelli, fugarique vident? quàm interim simul commoti stupent ad tantam hostium multitudinem, ac turpitudinem; sed quàm præ cæteris rebus demirantur nostram illam sive infælicitatem, sive vecordiam, quòd apud nos tam infestis, damnatisque hospitibus loci partem esse aliquam velimus.

Colloquium faciet admiratio: nam quæ tandem est ista nostra tum hebetudo animi, tum cordis ignavia, quòd tamdiu ista monstra penes nos, ac si amici & fœderati essent, sustineamus? O verè admirabilem DEI bonitatem! qui tamdiu nos ad mentem, officiumque probi hominis redituros sperarit, expectarit, ac tandem potentissime in libertatem vindicavit; quin ergo fortiter constituimus, mortem potius nos impostero appetituros, quàm in corde nostro locum peccatis esse sinamus.

Pater,

JESUS

(a) 1. Joann 8.